

Què fa el gironí (que no és bisbe) amb més responsabilitat a Roma?

Agustí Borrell va aterrar a la casa mare fa deu anys després de ser escollit número dos de la congregació dels Carmelites Descalços a nivell mundial

Agustí Borrell (Caldes de Malavella, 1959) és el religiós gironí amb més responsabilitat a Roma. Va aterrar-hi fa deu anys, després de ser escollit número dos de la congregació dels Carmelites Descalços a nivell mundial. El seu nomenament com a vicari general de l'orde, tot i enorgullir-lo, el va fer pensar-s'ho dues vegades: «És un càrrec i un lloc que no hauria escollit mai perquè comporta una dedicació exclusiva i haver d'afrontar problemes de qualsevol lloc del món, fet que implica, sovint, deixar enrere el que t'ha portat a escollir aquesta opció, la que dona sentit a la teva vida; però quan t'ho demanen has de tenir motius molt seriosos per dir que no perquè la nostra opció inclou tenir aquesta disponibilitat», explica. Fins aleshores es dedicava a l'àmbit pastoral, espiritual i acadèmic (el seu darrer destí abans de fer el salt a la casa mare va ser la comunitat que la congregació té a Badalona), on també guiava i acompanyava grups de fidels en la pregària i els acostava a la Bíblia. També impartia formació bíblica a la Facultat de Teologia de Catalunya i va formar part del grup d'experts que es va encarregar de traduir la Bíblia Catalana Interconfessional. Ara, coordina i supervisa les diferents cases d'espiritualitat que la congregació té arreu del món. Sobretot s'ocupa d'Europa, però també ha viatjat a Mèxic, Brasil, Colòmbia, Equador o l'Índia per conèixer les seves comunitats i avaluar la feina que estan fent. «Som un consell format per vuit persones i cadascú té una zona assignada, anem allà a veure què estan fent i com ho estan fent, revisem la vida en comunitat, que és un dels pilars de la congregació, valorem si cal canviar alguna cosa i, sobretot, els encoratgem». Quan tornen a Roma, posen em comú les realitats amb les que han topat i prenen decisions (de forma col·legiada): «Hi ha llocs, per exemple, que per les circumstàncies del país o per les necessitats que tenen es dediquen molt a activitats parroquials o socials, que està molt bé i és part de la nostra vida, però en alguns casos això comporta que la vida en comunitat es vegi reduïda i els hem de dir que no es pot fer tot, que se centrin només en aquesta activitat i en aquesta altra per poder mantenir un equilibri entre les diferents dimensions de la nostra vida». Tot i que constata que en els darrers anys moltes comunitats han hagut de tancar arreu d'Europa (de totes les congregacions religioses), altres països estan compensant el descens, on s'està vivint un «fort» creixement del cristianisme. És el cas de Nigèria, el Congo, les Filipines, Vietnam o Indonèsia, on les vocacions estan creixent «molt ràpidament» i s'estan obrint noves comunitats. Un augment que atribueix a la llavor missionera, que «ara comença a donar fruits». El creixement de l'orde a l'Índia ara s'ha estabilitzat, tot i que els religiosos al país representen una quarta part dels que té la congregació arreu del món (1.000 dels 4.000). El càrrec expira el 2027. «Quan acabi aquesta etapa m'agradaria tornar a Catalunya i reprendre el que estava fent». Tot i això té clar, però, que va marxar amb 55 anys i que quan torni «ja estaré pràcticament en edat de jubilació com a professor».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/comarques/2025/08/30/fa-gironi-bisbe-amb-mes-121048837.html>